

**OLSÉNI
&
HANSEN**

*Turistchefen
som gick över
gränsen*

BOKFÖRLAGET FORUM



**Bokförlaget
Forum**

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.forum.se

Copyright © Christina Olséni & Micke Hansen 2026

Omslag: Nils Olsson, oink.se

Tryckt hos ScandBook EU, 2026

ISBN 978-91-37-16450-2

Till dig som har humorn i behåll.

KAPITEL I

En dominant mor

Ingalill Johannesson var bosatt i ett laxrosa gathus på Teatergränd i centrala Ystad. Nyansen kallades *romantisk pastell* i mäklarannonser, själv tyckte hon snarare att färgen påminde om en överkockt räka. Det var hur som helst en idyllisk gata som såg ut att ha tillkommit enkom för att hamna på vykort. Längs husfasaderna slingrade sig klätterrosor som effektivt dolde att putsen gett upp på sina håll. Sommartid myllrade det av turister som ogenerat kikade in genom fönstren som om de förväntade sig att hon skulle stå där i folkdräkt och baka surdegsbröd i vedeldad ugn. Inte nog med det, de tycktes älska kullerstenarna och suckade hänfört när de spatserade fram över dem. Själv hade Ingalill mer än en gång snubblat och stukat foten. När hon nu dessutom var tvungen att ta sig fram med krycka skedde det nästan med livet som insats. Hon hade föredragit om hela skiten asfalterats.

Ingalill var ingen morgonmänniska och hade aldrig förstått hur somliga människor kunde vakna med ett leende på läpparna. Trots sin motvilja steg hon plikttroget upp klockan sju varje vardagsmorgon med håret i en frisyra som mest liknade ett fågelbo efter en storm. Så även den här morgonen.

Hon gäspade stort och drog den trådslitna morgonrocken tätare om sig innan hon på bara fötter linkade ut mot köket. Golvteljorna knakade under hennes tyngd och hon svor till

när stortån stötte in i den nyinstallerade köksön som tronade mitt i rummet.

I vintras hade ett rör sprungit läck när hennes nya granne, den pensionerade apotekaren Rutger Cedersparre, utan några som helst fackkunskaper, gett sig på att renovera sitt kök på egen hand. De bägge köken låg vägg i vägg och Rutger hade lyckats med konststycket att borra rakt igenom den gemensamma vattenledningen. Ingalill hade varit bortrest den aktuella helgen, och när hon kommit hem hade hennes köksgolv legat och flutit likt drivved på öppet hav.

Efter att ha levt med en surrande byggfläkt under flera månader, hade hon inte haft något annat val än att riva ut det gamla sjuttiotalsköket och ersätta det med något modernare. Snickerifirman från Gärsnäs, som hon anlitat för ändamålet, hade övertalat henne att investera i ett platsbyggt kök med köksö. Hela kalaset hade kostat ungefär lika mycket som en mellanstor skånsk bondgård och försäkringen hade endast täckt en bråkdel av kostnaden. Sedan dess hade hon gjort vad hon kunnat för att undvika klåparen till granne.

Ingalill knäppte på radion som stod på köksbänken och de välbekanta rösterna från P1 Morgon fyllde rummet. Även om hon sällan lyssnade på annat än nyheterna, trivdes hon med att ha radion skvalande i bakgrunden. Hon bodde ensam och bortsett från några kortare förhållanden, hade hon varit singel i hela sitt vuxna liv. Detta var dock inget som bekom henne det minsta. Ingalill trivdes med att rå sig själv och inte behöva ta hänsyn till någon man.

Hennes mor var av en helt annan åsikt. Hon hade i årtal tjatat på Ingalill om vikten av att skaffa sig både man och barn. Ingalill ville dock inte göra några förändringar. Barn-tåget hade lämnat perrongen för många år sedan och ärligt talat gjorde det inte henne ett skvatt. Särskilt barnkär hade

hon aldrig varit. Uppvuxen som ensam barn till ett tandläkarpar med egen mottagning hade hon fått tillbringa mycket tid på egen hand. För att sysselsätta sig i ensamheten på flickrummet hade hon ägnat åtskilliga timmar åt att rita och skriva egna berättelser. Ritandet hade hon väl aldrig riktigt blivit någon mästare på, men skriva hade hon kunnat redan som fyraåring.

Ingalill lämnade tankarna på barndomen därhän, fyllde på vatten i kaffebryggaren och skopade upp kaffepulver i melittafiltret. Zoégas Skånerost var hennes favorit. Och starkt skulle det vara. En skopa för varje streck och en extra för kannan.

Hon tryckte igång bryggaren och plockade fram en limpa ur brödburken. Innan hon hann öppna kylskåpsdörren för att inventera påläggsutbudet, ringde mobilen. Ingalill halade upp den ur morgonrocksfickan och konstaterade att det var hennes mor. Hon förpassade raskt samtalet vidare till mobilsvaret, men hann inte mer än lägga tillbaka mobilen i fickan förrän det ringde igen. Uppenbarligen hade hon inte något annat val än att svara.

”Hej, det är Ingalill.”

”Det är mor.”

”Jag såg det”, svarade Ingalill och undslapp sig en suck innan hon öppnade kylskåpsdörren.

”Jag har varit uppe sedan fem och skulle uppskatta om du kan komma nu.”

”Klockan är inte mer än sju.”

”Kvart över”, framhärdade hennes mor. ”Du har alltid varit hopplös med tider. Redan när du föddes var du sen och...”

”Vi sa klockan åtta”, avbröt Ingalill matt. Hon visste inte hur många gånger hennes mor tjatat om att hon gått närmare

tre veckor över tiden. Det kunde ju knappast Ingalill lastas för.

”Du kan gott komma tidigare, så att jag är installerad i mitt nya hem lagom till elvakaffet. Är du klädd och har ätit frukost?”

”Ja”, ljög Ingalill och plockade fram en kaffekopp ur skåpet och hällde upp det efterlängtrade kaffet, släppte ner två sockerbitar och rörde runt.

”Nåväl”, sa hennes mor, som nu tycktes en smula vänligare till sinnes. ”Då ses vi kvart i åtta.”

Innan Ingalill hann protestera hade hennes mor avslutat samtalet. Så som hon alltid gjorde när hon ville ha sista ordet. Ingalill förstod inte hur hennes far stått ut med modern i alla år; själv hade han varit en försynt och godmodig man, som alltid haft nära till skratt. De hade tillsammans drivit den anrika tandläkarkliniken Johannesson & Co i fjärde generationen och tanken hade varit att Ingalill skulle ta över. Till hennes mors stora besvikelse, hade det inte blivit så. Föräldrarna hade fortsatt arbeta långt upp i åren och dagen efter att de firat guldbryllup hade fadern fått ett slaganfall som kostat honom livet.

Ingalill bredde raskt två ostsmörgåsar som hon sköljde ner med kaffet som var så hett att det sved till i halsen och fick ögonen att tåras.

*

En kort stund senare svängde hon ut med sin Saab på Sjömansgatan. Någon större morgonrusning var det inte tal om denna soliga fredagsmorgon, den första i juni. I Ystad låg det mesta inom behagligt promenad- eller cykelavstånd och när vädret var gynnsamt lät många bilen stå. Det var inte som

i Stockholm där en större del av folks vakna tid tillbringades i eviga bilköer.

Ingalill hade spenderat en kortare sejour i huvudstaden i början av sin journalistkarriär, men inte imponerats. Hon, som var Ystadsbo i själ och hjärta, hade haft svårt att anpassa sig till storstadspulsen. En smula stukad återvände hon till sin älskade barndomsstad och arbetet på Ystads Allehanda. Efter det hade hon blivit tidningen trogen.

Plötsligt svängde två självmordsbenägna cyklister med sidoväskor och hjälmar på huvudena ut precis framför henne, och Ingalill tvingades göra en häftig inbromsning i höjd med Västra kajen där Lantmännens nedlagda silobyggnader tornade upp sig. Hon svor högt och följde cyklisterna med blicken när de helt oberörda fortsatte sin färd österut.

Innan hon körde vidare kastade hon en blick ut mot hamninloppet där Bornholmskatamaranen från Rönne var på väg in. Eftersom luftkonditioneringen i den gamla Saaben gått i pension och värmevallningarna satte in så fort solen var framme, vevade hon ner rutan. Lungorna fylldes av den saltmättade luften som doftade stickigt från diesel och varm asfalt.

Hon passerade järnvägsstationen, tog vänster in på Fridhemsgatan och svängde vidare till Regementsgatan. Här i Östra Förstaden, med frodig grönska, knotiga fruktträd och välvuxna häckar, hade Ingalill vuxit upp och här låg hennes barndomshem, det som hennes mor nu stod i begrepp att lämna. En epok var slut och något nytt skulle ta vid. För moderns del var det äldreboendet Lyckan som var nästa anhalt. Den sista förmodade Ingalill. Äldreboendet var inhyst i en av de röda tegelbyggnaderna på det gamla regementsområdet, endast en knapp kilometer bort.

Ingalill tråcklade in Saaben mellan en vit skåpbil med

bucklig front och en Mercedes av nyare årsmodell och stängde av motorn. Hon var inte den sentimentala typen, inte alls. Men när hon tittade upp på den vitputsade fasaden med brutet tälttak i svartglaserat tegel, fick hon en klump i halsen. Huset hade hennes fars farföräldrar låtit bygga 1910 och här hade hennes farfar vuxit upp. Sedan hennes far. Därefter hon själv. Tre barndomar. Fyra generationer.

Ingalill torkade irriterat bort tårarna som trängde upp i ögonvrån. Hon slöt ögonen och tog ett par djupa andetag när förardörren plötsligt slets upp.

”Ingalill, du sitter väl inte och lipar?” sa hennes mor och tittade uppfordrande på henne.

”Nej”, muttrade Ingalill, tog av säkerhetsbältet och krånglade sig därefter upp ur förarsätet utan tillstymmelse till värdighet.

”Jag ser att du är fuktig i ögonen. Du är din far upp i dagen. Jens-Holger var också sådär hopplöst sentimental. Jag förstår att det är...”

”Jag är inte sentimental”, fräste Ingalill och smällde igen bildörren onödigt hårt.

”Jag blev orolig att det hänt dig något”, sa hennes mor och tittade demonstrativt på klockan. ”Den är tio minuter i åtta. Jag sa ju åt dig att du skulle skynda på, jag vill inte missa elvakaffet.”

”Det var köer”, försökte Ingalill.

Hennes mor fnös.

”Köer? Det är väl aldrig köer i Ystad.” Hon knuckte missnöjt på nacken och gick före med raska steg och käppen i ett stadigt grepp. Ingalill linkade efter. Kryckan lät hon ligga kvar i bagageutrymmet.

Hedvig, Ingalills mor, var åttiofem år fyllda. Men trots tjugofem års åldersskillnad, var hon den rörligare av dem.

Till Ingalills försvar kunde sägas att hon föregående sommar blivit påkörd av en bil och varit nära att stryka med. Hon hade kommit undan med två brutna ben, en bruten högerarm, en punkterad lunga samt en lindrigare hjärnskakning. Framför allt var det benbrotten som stökade till det för henne. Hon hade suttit i rullstol hela sommaren och inte kommit igång med sjukgymnastiken som planerat. Och när sommaren övergått i höst hade det inte blivit av att hon tagit tag i det där med träningen. Det fick hon lida för nu.

Hedvig slog upp den mörkbetsade ytterdörren och steg in i den vanligtvis så rymliga hallen som utöver en tamburmajor enbart brukade härbärgera en rokokobyrå med marmor-skiva där det förvarades handskar, halsdukar och dylikt. Nu stod hamsterburen med den sibiriska dvärghamstern Holger ovanpå byrån tillsammans med en stor påse kutterspån, ett paket pellets samt en liten transportbur. Det schackrutiga stengolvets var belamrat med tre rejäla resväskor i nött skinn samt en icke oansenlig trave platta paket med IKEA:s omisskännliga logotyp.

Ingalill drog efter andan.

”Vad är det där?” frågade hon och slog ut med handen mot pakettraven.

”Det är mina nya möbler.”

”Möbler?” sa Ingalill matt. ”Skulle du inte ta med några av dina egna? Det flyttlasset gick väl igår? Samtidigt som resten av ditt bohag gick iväg till magasinering på Shurgard?”

”Jag ändrade mig och avbokade hela skiten”, svarade hennes mor kort och nickade in mot salongen som stod helt orörd, bortsett från att samtliga möbler var täckta av vita lakan som vilade likt spöklika sjök över karmstolar, soffor och bord.

”Men de nya ägarna då?” sa Ingalill och lät blicken löpa

över vardagsrummet, eller salongen som hennes mor föredrog att kalla husets största rum.

Ingalill hade alltid tyckt om det rymliga rummet med pampiga möbler, sirliga takrosetter, kristallkronor och den vitglaserade kakelugnen med en liten lucka i mässing, som nu var matt av ålder. På golvet fiskbensparkett i ek med repor och blekta fläckar som till viss del täcktes av en vacker persisk matta i blå toner. Över den svävade dammpartiklar i solljuset från de höga spröjsade fönstren mot trädgårdssidan.

”Det finns inga nya ägare”, svarade Hedvig till sist.

”Men papperna skrevs väl på förra veckan? Du var ju på banken?” frågade Ingalill.

Hennes mor skakade på huvudet.

”Nej, Det blev inget med det.”

”Men vad hände? Ångrade köparna sig?”

”Jag ångrade mig”, sa Hedvig och knuckte på nacken.

”Tänk om jag inte trivs på Lyckan? Då vill jag ju kunna flytta hem igen.”

KAPITEL 2

En bortglömd man från Tomelilla

Regnet som utlovats på nyheterna föregående kväll lyste med sin frånvaro. Kommunen hade gått ut med bevattningsförbud men det verkade inte villaägarna i Tomelilla bry sig det minsta om. Många av gräsmattorna var frodigt gröna och sprinklersystemen i trädgårdarna drog igång så fort det skymde på kvällarna.

Trots att solen bara varit uppe någon timme denna fredagsmorgon låg värmen redan som ett lock över samhället. En vilsen igelkott kilade långsamt fram över Grönegatan och en yngling på cykel med en dragkärra full av reklamblad väjde för den. Ynglingen visslade glatt och stannade till vid brevlådorna där han rutinmässigt stoppade in reklam med extrapriser från de lokala handlarna innehållandes allt från blomsterjord till fläskfilé.

Tomelillas turistchef Stefan Lilja stod på trottoaren med händerna i byxfickorna och betraktade reklamutdelaren. Han uppskattade ungdomar som inte var rädda för att hugga i och som dessutom gjorde det med ett glatt humör.

Stefan höjde handen i en hälsning och kisade upp mot den blå himlen. Han tyckte om när solen var framme men svettades så förbannat så fort termometern kilade över tjugostrecket.

Han krängde av sig kavajen och la in den på baksätet i

bilen, knäppte upp den översta skjortknappen och fingrade på den kraftiga guldlänken runt halsen. Länken hade han fått på sin femtioårsdag för drygt tre månader sedan av hustrun Maggan. Hon tyckte att den matchade så bra till guldringen som prydde hans vänstra öra.

De hade inte ställt till med någon fest på femtioårsdagen utan åkt till Kanarieholmarna på tu man hand för en veckas avkoppling med sol, god mat och mycket rödtjut. Åtminstone gällde det sistnämnda för Stefan, som inte var den som spottade i glaset. Sedan var det ju så förbaskat billigt, en flaska vin kostade inte mycket mer än vad en liter mjölk gjorde här hemma.

Med ett stön krånglade han sig in på förarplatsen i deras lilla röda Toyota Yaris. Om det enbart varit upp till honom hade de haft en större bil. Helst en mer maskulin när det kom till såväl färg som storlek och hästkrafter. Å andra sidan fick han sin manlighet tillfredsställd när han grenslade motorcykeln och gav sig ut på Österlens slingrande vägar. I våras hade han berättat för Maggan att han tänkte ta mc-kort och kort därefter hade han köpt en sprillans ny motorcykel.

Inget gav en sådan frihetskänsla som att susa fram genom landskapet. Maggan påstod att det var en medelålderskris.

Stefan trummade irriterat med fingrarna på ratten. Var tog hon vägen? Maggan hade bett honom köra henne till jobbet i Ystad eftersom hon fått in en extra klippning innan salongen öppnade för dagen.

Maggans kändissalong. Stefan log när han tänkte på hustruns affärsidé. Hon hade klippt ett antal kändisar genom åren och då även passat på att förevisa dem på bild i frisörstolen. Vissa av fotografierna hade tjugo år på nacken och det var en synnerligen blandad skara: Björn Ranelid, Siw Malmkvist, Henning Mankell, Marianne Mörck, Rolf Lassgård och till och med

självaste Hasse Alfredson, samt en handfull mer eller mindre berömda B-kändisar. Samtliga fotografier hängde inramade på väggarna i salongen, därav namnet *Maggans kändissalong*.

Stefan hade varit mycket tveksam inför öppnandet och påtalat att det där aldrig skulle locka kunder. Han hade haft fel. Verksamheten blomstrade redan från dag ett och han var både stolt och glad för hustruns skull. Det enda som gnagde honom var att salongen låg i Ystad. Med tanke på att han själv var turistchef i Tomelilla och det var där de bott i hela sitt liv borde verksamheten naturligtvis legat på hemorten.

Det tyckte inte Maggan. Hon hade haft sin frisörstol i deras tidigare villa på Rosencrantzgatan. Men när barnen flugit ut hade de sålt villan och flyttat till en trerummare på Grönekatan. Maggan hade då till hans stora förvåning valt att öppna sin hårsalong i Ystad. När Stefan frågat vad det var för fel på att fortsätta verksamheten i Tomelilla hade hon bara krasst förklarat att: *Tomelilla är stendött och här finns redan hur många frisörsalonger som helst.*

Det var ju knappast det man ville höra som stadens turistchef, att orten var död. Men visst, hon hade i ärlighetens namn en poäng, även om Tomelilla levde upp på somrarna. Utöver shoppingcentret Bo Ohlsson, eller Boan som det kallades i folkmun, fick man då draghjälp av Tosselilla sommarland och Hasse & Tage museet som lockade turister. Men det var också allt. På vinterhalvåret var det som Maggan sagt: stendött. Dessutom hade hon även rätt i att stadens centrum var nerlusat med frisörsalonger. Hur det blivit så övergick Stefans förstånd. Tomelillaborna behövde väl knappast klippa sig oftare än folk på andra orter. Möjligtvis var det kanske så att många gick till frissan titt som tätt för att bryta tristessen och samtidigt få höra lite nytt skvaller om grannarna i byn.

”Nu kommer jag”, hojtade Maggan när hon vant trippade fram på höga klackar över den ojämna trottoaren.

Stefan startade bilen. Maggan hoppade in och knäppte på sig bilbältet.

”Vad bra att du kunde köra mig, älskling. Är du säker på att vi inte ska ta motorcykeln istället? Det är så bra väder och det var ett tag sedan jag fick åka med?”

Stefan höjde på ögonbrynen, slängde i ettans växel och sa bestämt:

”Jag kan väl för tusan inte köra motorcykel i kavaj och skjorta.”

Han hade fått en handfull nya vänner sedan han införskaffat hojen. Det borde Maggan förstå, att man inte kunde köra omkring klädd hur som helst om någon av de andra mc-polarna skulle få syn på honom. Det var skinnpaj som gällde när de gled runt på hojarna, så även för Stefan, det var viktigt att hålla stilen.

Maggan klappade honom på låret och retades.

”Klart man inte kan köra omkring i skjorta och kavaj. Hur skulle det se ut? Då kan ju folk tro att du är en kontorsnisse. Men vänta nu... det är du ju!”

”Kul”, sa Stefan och log snett.

Maggan bytte ämne.

”Hur länge varar den där konferensen du ska på?”

”Två dagar. Jag är hemma imorgon igen.”

”Visst var det på Ystad Saltsjöbad?”

”Jepp.”

”Det låter väldigt trevligt.”

”Jo, det blir säkert bra, men jag hoppas att...”, längre kom han inte förrän en bil svängde ut rakt framför honom utan att använda blinkers.

”Men för helvete, din jävla idiot!” dundrade Stefan och bultade hårt med högra handen på ratten.

”Det där var väl inte så farligt”, sa Maggan mjukt.

”Inte så farligt”, fräste han medan ansiktsfärgen steg betänkligt. Han pekade med sträckt arm mot bilen framför dem. ”Hur i helvete kan folk inte veta att de ska använda blinkers. Skiter de bara i det, eller gör de det av ren okunskap? Jävla idioter!”

”Jaga nu inte upp dig, älskling”, försökte Maggan som var van vid att maken lätt brusade upp så fort han satt bakom ratten.

”Jag jagar inte upp mig!” röt han så saliven sprutade ur munnen och svettdropparna pärlade sig i pannan. ”Det är den där idioten framför oss som kör som en blind höna. Det förvånar mig inte ett dugg om personen i fråga sitter och fibblar med mobilen. Polisen borde rycka körkortet direkt. Jag ska köra upp jämsides och se vad det är för jubelidiot.”

”Nu räcker det”, sa Maggan bestämt och tog tag i ratten. ”Nu kör du åt sidan där framme och lugnar ner dig.”

Stefan tvekade någon sekund om han skulle gasa ikapp bilen framför men valde att sakta in och stannade vid väggkanten. Han andades häftigt, slöt ögonen och knep ihop med ena handens tumme och pekfinger över näsroten.

Maggan sträckte sig bakåt i bilen efter hans kavaj. Hon tog upp mobilen ur innerfickan och räckte den till honom.

”Så älskling, nu går du in i appen så att du lugnar ner dig.”

Den jäkla appen, tänkte Stefan och ryckte åt sig telefonen. Han hade gått en kurs i *Anger management* för att han så lätt blev förbannad och tänkte på alla cylindrar. Det var Maggan som anmält honom till den där kursen som han genomlidit fem måndagskvällar i rad. Det var någon av hennes kunder

som kände någon som gått den och fått styr på sitt dåliga humör.

Stefan bet ihop och klickade motvilligt upp appen. Efter en stunds pillande med mobilen spred sig lugn musik i kupén. Kursledarens mjuka röst bad honom att sluta ögonen, släppa ner axlarna och koncentrera sig på andningen.

Stefan följde instruktionerna och kände att den värsta ilskan långsamt började rinna av honom.

”Var är din stressboll?” frågade Maggan och torkade hans panna med en pappersservett.

Stefan pekade mot handskfacket, fortfarande med slutna ögon. Maggan plockade ut stressbollen och placerade den i hans högra hand. Han blev sittande en god stund och djupandades och klämde på sin boll.

”Så”, sa han till slut. ”Nu är jag lugn.”

Han lämnade tillbaka bollen till Maggan och svängde ut från vägkanten.

Tjugo minuter senare var de framme i centrala Ystad. När Maggan var på väg ut ur bilen drämde Stefan knytnäven i instrumentbrädan med full kraft.

”Helvetes, jävla skit!”

Maggan vände sig om.

”Men älskling, vad är det nu då?”

”Jag glömde bort att jag skulle hämta upp Lars-Åke. I ett svagt ögonblick erbjöd jag att vi kunde samåka.”

*

Utanför sitt röda tegelhus på Skomakaregatan i Tomelilla vankade kommundirektör Lars-Åke Andersson fram och tillbaka och spanade åt båda hållen utefter gatan. Han kastade en blick på armbandsuret och konstaterade att kollegan

Stefan var en dryg halvtimme försenad. Lars-Åke hade ringt honom ett par gånger, men utan framgång. Varje gång möttes han av Stefans mobilsvär.

Lars-Åke drog fundersamt med handen över den tunna mustaschen. Skulle han stanna kvar och förutsätta att Stefan bara var försenad eller traska iväg till tågstationen och ta tåget till Ystad? Han bestämde sig för att stå kvar och vänta, åtminstone en liten stund till.

Stelt böjde han sig ner och öppnade väskan för att ännu en gång kontrollera att han inte glömt något. Att åka på konferens var väl en sak, men övernattnings? Och dessutom från fredag till lördag. Vad skulle det vara bra för? Han var evinnerligt tacksam över att han fått ett enkelrum. Sedan hustrun lämnat honom för tolv år sedan hade han sovit ensam och hade inga planer på att någonsin dela sovrum med någon annan igen. Varken kvinna eller man – och definitivt inte med kollegan Stefan som förmodligen snarkade som en vårbrunstig brunbjörn.

Att hustrun lämnat Lars-Åke hade kommit som en kalldusch. De som haft det så bra i alla år. Från den ena dagen till den andra påstod hon att deras relation hade stagnerat och ville skiljas. Två veckor senare hade hon lämnat huset, tagit med halva möblemanget samt gräsklipparen och den handmålade brevlådan. Lars-Åke hade vridit och vänt på hur det kom sig att deras så lyckliga äktenskap kunnat sluta på det viset. Det handlade inte om någon annan man, det hade hon bedyrat och det var ju trots allt lite plåster på såren. Efter mycket grubblande hade han kommit fram till den nedslående slutsatsen att det enbart berodde på honom. Det var inte relationen som stagnerat, det var han.

Med båda händerna rotade han runt i resväskan, lyfte på sin randiga pyjamas och plockade upp necessären som låg

underst. Han drog upp blixtlåset och pillade upp den bärnstensfärgade kammen som saknade ett par tänder. Böjde sig diskret framåt och speglade sig i backspegeln på en parkerad bil. Långsamt och med försiktiga drag kammade han håret. Från den ena sidan till den andra.

Överkamningen fyllde sin funktion. Den dolde åldersfläckarna som både blivit fler och mörkare för varje år som gick. Och åren hade verkligen gått. Han kunde fortfarande inte förstå att han nyligen fyllt sjuttio. Lyckligtvis hade han kvar sin tjänst på kommunen och rent krasst var det arbetet som höll honom på benen. Han hade märkt att det tisslades och tasslades i korridorerna om att det var hög tid för honom att gå i pension så att någon yngre förmåga kunde ta över.

Visserligen tog han nu för tiden ett år i taget men för närvarande hade han inga planer på att sluta. Arbetsplatsen låg bara ett par stenkast från hemmet, vilket var utomordentligt praktiskt eftersom han varken ägde bil eller cykel. Dessutom kunde han promenera hem på lunchen och därmed slippa att sitta och kallprata med de väsentligt yngre kollegorna.

Han tog upp mobiltelefonen ur kavajfickan och kontrollerade sin inkorg. Fortfarande inget svar från Ystad Saltsjöbad. Eftersom han hade en uppsjö med matallergier ville han försäkra sig om att kökspersonalen var extremt noggranna när de tillredde hans mat. Han hade mejlat en lista med saker han inte tålde: soja, morötter, svamp, nötter, stenfrukter, baljväxter, skaldjur, ägg, och så vidare.

Det hade förmodligen varit enklare om han skickat ett mejl och informerat om vad han kunde äta. Hans matallergi kunde ta sig uttryck i allt från rinnande ögon till nässelfeber och i värsta fall, akut andnöd. Han fasade redan för den gemensamma middagen med efterföljande avec och förstod inte vad det skulle vara bra för.

Samkväm! Bara ordet fick honom att rysa. Han hade inget emot möten och konferenser. Men gemensamma middagar och samkväm, där gick ändå gränsen! Den som sammankallat till konferensen hade verkligen sett till att göra det besvärligt för honom.

Han fiskade upp astmainhalatorn ur fickan på de smala kostymbyxorna och drog i sig en dos. I förebyggande syfte.

KAPITEL 3

En orimligt tung rokokobyrå

Ingalill stod på trottoaren utanför sin mors hus på Regementsgatan och väntade på att Carl-Gustaf Ramel, eller nollåttan, som hon föredrog att kalla honom, skulle dyka upp med Ystads Allehandas stora bil. När han flyttat ner från huvudstaden föregående sommar, hade han i princip omgående fått fast tjänst på tidningen.

Annat hade det varit när hon själv börjat för närmare fyrtio år sedan. Då hade hon minsann fått hoppa in på vikariat och det hade dröjt flera år innan det blivit tal om en fast anställning. Att nollåttan fått fast jobb sådär utan vidare berodde förmodligen på att han läst på journalisthögskolan i Stockholm. Fint skulle det vara. Själv hade hon gått en ettårig utbildning på Skurups folkhögskola. Det var uppenbarligen skillnad på folk och folk.

För att nollåttan skulle få en bra introduktion på tidningen och lära sig hur man arbetade på fältet hade redaktionschefen utsett Ingulill till handledare. Det jobbet hade hon tagit lätt på. Hon hade sannerligen ingen lust att dalta runt med en ungtupp som knappt var torr bakom örönen.

Tjugotre år! Ingulill kunde knappt minnas att hon själv varit så ung. Istället för att lära upp honom hade hon låtit honom flaxa iväg på egen hand och utföra mindre redaktionella, och i hennes ögon, oviktiga uppdrag i småorterna

utanför Ystad. I vanlig ordning hade hon själv tagit hand om de större djuplodande reportagen och det hade hon ingen avsikt att ändra på. Ystad var hennes område. Punkt.

Skåpbilen bromsade in vid trottoaren framför henne. Dörren flög upp och ut hoppade nollåttan med det där leendet som fick honom att se ut som om han alltid fick precis allt han pekade på i livet. Hans chinos var pressade med kirurgisk precision och slutade precis ovanför anklarna. Moccaloafers utan strumpor, förstås. Och den där tröjan – märkeströjan med en polospelare broderad på bröstet. Den var rosa idag.

Ingalill suckade tyst. I hennes ögon såg han ut som en person som tappats bort på vägen till ett kalas hos en äldre släkting.

”Hej, Ingalill”, sa han entusiastiskt. ”Berätta nu vad det är för spännande reportage vi ska göra? Vårt första gemensamma projekt! Jag är supertaggad.”

Ingalill slog ut med händerna.

”Ja, du ... det här är inte direkt något som kommer vinna Stora Journalistpriset, om vi säger så. Det handlar mer om att du ska få vara med om en verklig livshändelse. Hur det är när en äldre människa lämnar sitt hem och flyttar till ett äldreboende. Det kanske är något du kan skriva om längre fram.”

”Det låter fantastiskt. Det vill jag absolut göra!”

”Jaha, är det flytthjälpen som har anlänt”, skrockade Hedvig när hon stödd på promenadkäppen gick dem till mötes och granskade nollåttan från topp till tå. ”Det var mig en tunn liten räka. Brukar inte flyttgubbar ha lite mer kött på benen?”

”Flyttgubbar?” utbrast nollåttan förvånat.

”Det här är Hedvig, min kära mor”, förklarade Ingalill. ”Jag sa till henne att jag har en kollega på tidningen som inte är rädd för att ta i med hårdhandskarna.”

Nollåttan sträckte på sig.

”Tack, det var snällt sagt.”

Hedvig harklade sig.

”Jaha, då är det väl bara för er att sätta igång. Tar ni rokokobyrån först eller hur har du tänkt, Ingalill?”

”Jag har inte tänkt ett dugg, men smartast är väl att ta den sist. Då blir det enklare för oss att få ut den när vi är framme.”

Nollåttan flackade med blicken.

”Jag förstår inte ... ska jag hjälpa er med en rokokobyrå?”

”Ja, bland annat”, sa Ingalill och la armarna i kors. ”Du ska hjälpa mig och min när hon ska flytta till äldreboendet Lyckan och samtidigt kan du göra research inför ditt framtida reportage. Mor har avbokat flyttfirman och vi kan inte ta allt själva. Då kom jag att tänka på dig.”

Nollåttan log osäkert.

”Okej, men du vet väl att vi ska vara på redaktionen om mindre än en timme? Har du inte fått kallelsen?”

”Jo då. Jag meddelar chefen att vi blir lite sena”, sa Ingalill som helt glömt bort det där extrainsatta redaktionsmötet.

Nollåttan skruvade på sig.

”Det stod i mejlet att det var viktigt att *alla* var på plats.”

”Och ju längre ni står här och flabbar, desto senare blir ni. Kom nu så får vi det här överstökad innan någon av oss hinner dö”, kommenderade Hedvig och försvann in i huset.

Nollåttan tog ett steg in i hallen och såg sig omkring. Hans blick fastnade på vardagsrummet och blev kvar där.

”Men vi ska väl inte flytta allt det här? Det är ju hur mycket som helst.”

”Nej”, sa Ingalill. ”Tack och lov inte det som är övertäckt. Vi ska ta med rokokobyrån, lådorna från IKEA och de där resväskorna. Hamstern släpper vi av hos mig.”

”Okej”, sa nollåttan och nickade sakta. Han betraktade

skeptiskt den klumpiga rokokobyran med marmorskiva som såg så tung ut att den borde haft en egen postadress.

Ingalill log uppmuntrande mot honom.

”Du ville väl jobba med verklighetsnära journalistik, så varsågod!”

*

En dryg halvtimme senare svängde skåpbilen in på det gamla regementsområdet i Ystad, där Lyckans äldreboende låg inhyst i en av de röda tegelbyggnaderna.

Nollåttan stängde av motorn och såg sig om. Ingalill tor-kade pannan med en skrynklig pappersservett. Resväskorna och de förbannade kartongerna från IKEA hade varit en kamp i sig, men den där rokokobyran tog ändå priset och det blev inte bättre av att hennes mor vägrat tömma lådorna. Och nu skulle de kånka fanskapet. Igen.

Dessutom hade Ingalills telefon ringt oavbrutet. Hon hade låtit bli att svara. Numret var alltför bekant. Redaktionschefen. Till slut hade hon stängt av mobilen.

Utanför entrén till äldreboendet hade ett tjugotal pensionärer formerat sig som en lågmäld hejarklack. De viftade med små svenska flaggor och två damer höll ett tygstycke där det med spretiga bokstäver stod *VÄLKOMMEN HEDVIG*.

”Vad i all sin dar ska det där föreställa? Är det en sådan där Palestinademonstration?” utbrast Hedvig och lutade sig fram mot vindrutan för att se bättre.

”Nej mor, det är en välkomstkommitté”, förklarade Ingalill och suckade. ”De gör alltid så när någon ny flyttar in.” Hon hade gjort många reportage på Lyckan och kände till deras rutiner och egenheter.

Hedvig som inte alls verkade uppskatta tilltaget fnös till.

”Jaha, och vad tusan ska det vara bra för?”

Nollåttan halade fram sin kamera och knäppte ivrigt av några bilder.

”Lägg av”, väste Ingalill. ”Du behöver inte dokumentera allt.”

Hedvig fann sig snabbt till rätta och så snart hon krånglat sig ur skåpbilen viftade hon med spatserkäppen mot välkomstkommittén och hojtade: ”Jag tackar för uppmärksamheten. Det är jag som är Hedvig Johannesson och eftersom ni ändå är här skulle ni kunna hjälpa till med att bära in mina saker.”

Ett sorl spred sig genom gruppen. Sedan vände de långsamt om och försvann in på Lyckan i varierande takt och med olika grad av stelhet i ben och höfter. Kvar stod en liten man i kostym och en dam i blommig klänning. De gick fram till Hedvig.

”Välkommen”, sa mannen och sträckte fram handen. ”Jag heter herr Larsson och det här är min hustru.”

Hedvig tog deras händer och hälsade.

Ingalill kände genast igen dem. Herr och fru Larsson – Lyckans enda gifta par. Omtyckta av alla. Herr Larsson hade arbetat hela livet nere i hamnen. Han var händig och ovanligt pigg för sin ålder. Fru Larsson däremot var lätt förvirrad, och ständigt på jakt efter sina löständer eller annat som hon förlagt.

Nollåttan knäppte av ytterligare några bilder.

”Sluta”, sa Ingalill och höjde handen.

”Jag bara dokumenterar”, försvarade sig nollåttan indignerat. ”Du sa ju att jag skulle se och lära.”

Ingalill skakade på huvudet innan hon gick fram och slet upp baddörrarna till skåpbilen. När hon såg rokokobyrån kände hon genast hur höften protesterade och svetten började rinna längs med ryggen.